ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Γ΄- Ἔτος ΙΣΤ΄ Ἀριθμ. φύλλου 694[2]	Κυριακὴ Γ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 7,11-17) 6 Ὀκτωβρίου 2024 (1999)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Μὴν κλαῖτε τοὺς νεκρούς, κλάψτε τοὺς ζωντανούς!

«Μὴ κλαῖε» (Λουκ. 7,13)

Θὰ σᾶς πῶ ἁπλᾶ λόγια, ἀγαπητοί μου, καὶ θέλω νὰ προσέξετε.

Ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο (Λουκ. 7,11-17), ποὺ μᾶς διηγεῖται **ἕνα θαῦμα**.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἔκανε μόνο ἕνα θαῦμα· ἔκανε **μυριάδες θαύματα**. Μετρᾶς τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης; μετρᾶς τὰ φύλλα τῶν δέντρων; μετρᾶς τὰ ἄστρα τ᾽ οὐρανοῦ; Ἄλλο τόσο κι ἀκόμη πιὸ δύσκολο εἶνε νὰ μετρήσῃς τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ.

Δὲν εἶνε μόνο τὰ θαύματα ποὺ διηγεῖται τὸ Εὐαγγέλιο· αὐτὰ εἶνε τὰ λιγώτερα. **Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε γεμᾶτος θαύματα**. Ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ μας εἶνε αἰωνία· θαυματουργοῦσε, θαυματουργεῖ καὶ θὰ θαυματουργῇ. Ὁ *«Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»* (Ἑβρ. 13,8).

Ἐγώ, ὕστερα ἀπὸ τόσα θαύματα ποὺ ἔγιναν στὸν κόσμο, **ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι**.

* * *

Τὸ θαῦμα ποὺ μᾶς διηγεῖται σήμερα τὸ εὐαγγέλιο εἶνε **ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα** θαύματα.

Ὁ Χριστός, ὅταν ἦταν ἐδῶ στὴ γῆ, δὲν ἔμενε σ᾽ ἕνα μέρος. Πήγαινε σὲ διάφορες πόλεις καὶ χωριά, γιὰ νὰ διδάξῃ, γιὰ νὰ κάνῃ καλὰ τοὺς ἀρρώστους, πρὸ παντὸς ὅμως γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ κάτι ἀκόμα μεγαλύτερο.

Τὸ μεγαλύτερο δὲν εἶνε νὰ γίνῃς καλὰ καὶ νὰ ζήσῃς ὀγδόντα, ἐνενήντα, ἑκατὸ χρόνια· τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ ὅλα ποὺ δίνει ὁ Χριστὸς εἶνε **ἡ ἄφεσι-συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν**. Ἀλλοίμονο στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ πεθάνῃ χωρὶς ν᾽ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ Χριστὸ –μὲ τὸ στόμα τοῦ πνευματικοῦ– τὸ *«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»* (Μᾶρκ. 2,5).

Ἔχουμε ἕνα μεγάλο χρέος· **κάθε ἁμαρτία μας εἶνε ἕνα χρέος**. Γλέντησε, ἄνθρωπε, φάγε καὶ πιές· θὰ πεθάνῃς μιὰ μέρα, κι ἀλλοίμονό σου ἂν φύγῃς μὲ ἀνεξόφλητο τὸ χρέος σου.

Γι᾽ αὐτὸ ὁ Χριστὸς πήγαινε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό· γιὰ νὰ διδάξῃ, νὰ παρηγορήσῃ, νὰ θεραπεύσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἔτσι περπατώντας ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς δώδεκα μαθητάς του ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὴ **Ναΐν**. Ἐκεῖ εἶδε συγκεντρωμένο κόσμο πολύ.

Τί ἦταν, γάμος; Ὤ, ἂν ἦταν γάμος, θ᾽ ἀκούγονταν βιολιὰ καὶ χοροί· τώρα ἀκούγονταν κλάματα γοερά. Ἦταν **κηδεία ἑνὸς νέου ἀνθρώπου**, ἑνὸς παλληκαριοῦ. Κήδευαν ἕνα λουλούδι, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνοίξει τὰ πέταλά του, ποὺ δὲν χάρηκε τὴ ζωή.

Δὲν εἶχε φτάσει στὰ εἴκοσί του χρόνια, καὶ τὸ παιδὶ αὐτὸ πέθανε. Νεκρὸ τώρα μέσα στὸ φέρετρο. Τὸ πῆραν στὰ χέρια καὶ τὸ ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, γιὰ νὰ τὸ θάψουν στὴ μαύρη γῆ. **Ἐκεῖ συνάντησε ὁ Χριστὸς τὸ χάρο, τὸ θάνατο**.

Πίσω ἀπ᾽ τὸ φέρετρο ἀκολουθοῦσε μιὰ μάνα δυστυχισμένη. Δὲν εἶχε ἕξι - ἑφτὰ παιδιά· ἕνα τὸ εἶχε καὶ μονάκριβο. Κι αὐτὴ ἦταν **χήρα**. Πρὶν λίγα χρόνια ἔχασε τὸν ἄντρα της. Παρηγοριά της ἔμενε τὸ παιδί. Καὶ τώρα ἐκεῖνο πέθανε, κι αὐτὴ κλαίει σπαρακτικά.

Καὶ ὁ Χριστός, ποὺ εἶνε ὅλος ἀγάπη, τί κάνει; Πλησιάζει τὸ φέρετρο, ποὺ τὸ κρατοῦν τέσσερις ἄντρες, καὶ λέει στὴ γυναῖκα· **«Μὴν κλαῖς»** (Λουκ. 7,13). Μὰ μπορεῖς σὲ μιὰ μάνα ποὺ ἔχει μπροστά της ἕνα φέρετρο νὰ πῇς, «Μὴν κλαῖς»; Εὔκολο νὰ τὸ πῇς. Ὅλοι τὸ λέμε. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς τὸ εἶπε μὲ ἔργο. Ποιό ἔργο; Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες νὰ μαζευτοῦν, δὲν μποροῦν νὰ κάνουν αὐτὸ ποὺ ἔκανε ὁ Χριστός. Τί ἔκανε;

Μὲ τὰ χέρια του τὰ παντοδύναμα ἄγγιξε τὸ νεκρὸ κορμί, ποὺ ἦταν μέσα στὸ φέρετρο. Καὶ **μόλις τὸ ἄγγιξε, ἦρθε ἡ ζωή**. Ἡ νεκρὴ καρδιὰ ἄρχισε νὰ χτυπάῃ. Τὰ μάτια ἄνοιξαν. Τὰ αὐτιὰ ἄρχισαν ν᾽ ἀκοῦνε. Τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια κινήθηκαν. Τινάχτηκε ὀλόκληρος.

Ὤ Θεέ μου! Ὅταν τὸ εἶδαν, ὅλοι στὴ συνοδεία φοβήθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ δοξάζουν τὸ Θεὸ καὶ νὰ λένε· Τέτοιο πρᾶγμα δὲν ξανάδαμε· **ὁ Θεὸς ἐπισκέφθηκε τὴ γῆ!**

Φαντασθῆτε τώρα τὴ χήρα, πῶς θὰ ἔπεσε καὶ θὰ προσκύνησε τὸ Χριστὸ καὶ μὲ τί λόγια θὰ ἐξεδήλωνε τὴν **εὐγνωμοσύνη** της.

* * *

Αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς στὴ χήρα, «Μὴν κλαῖς», **τὰ ἴδια λέει καὶ σήμερα σ᾽ ἐμᾶς**. Γιατὶ καὶ σήμερα κλαῖνε οἱ ἄνθρωποι, ὅπως καὶ στὴν ἀρχαία ἐποχή· καὶ θὰ κλαῖνε πάντοτε.

Καὶ ποιός δὲν κλαίει, ἀγαπητοί μου! Κλαίει ὁ πατέρας γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ ἔχασε. Κλαίει ἡ μάνα γιὰ τὸ κορίτσι ποὺ ἔχασε. Κλαίει ὁ ἄντρας γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ ἔχασε νέα. Κλαῖνε οἱ γυναῖκες γιὰ τοὺς ἄντρες τους. Κλαίει κόσμος καὶ κόσμος.

Δὲν ὑπάρχει σπίτι, εἴτε καλύβα εἴτε παλάτι, ποὺ νὰ μὴ χύνῃ **δάκρυα**. Μὲ δάκρυα γεννιέται ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ζωή του ὁλόκληρη εἶνε ἕνα κλάμα. Ἂν μπορούσαμε νὰ μαζέψουμε τὰ δάκρυα ποὺ χύνουν οἱ ἄνθρωποι, θὰ κάναμε μιὰ λίμνη, τὴν πιὸ μεγάλη λίμνη τοῦ κόσμου, μὲ μιὰ ἐπιγραφή· «Ἡ λίμνη τῶν δακρύων».

Ἀλλ᾽ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ· ***«Μὴ κλαῖε»***.

–Νὰ μὴν κλαῖμε; **Πῶς νὰ μὴν κλαῖμε;**

Ἄχ, ἀδελφοί μου! Ἂν μποροῦσαν **οἱ πεθαμένοι** ποὺ βρίσκονται μέσα στὰ μνήματα νὰ μιλήσουν, ξέρετε **τί θὰ μᾶς λέγανε;** Μὴν κλαῖτε γιὰ ᾽μᾶς· ἐμεῖς, ὅσοι πιστεύαμε στὸ Χριστό, ὅσοι τὸν λατρεύαμε ὅταν ἤμασταν στὴ γῆ, τώρα περνᾶμε πολὺ καλύτερα στὸν ἄλλο κόσμο.

–Μπᾶ, **ὑπάρχει ἄλλος κόσμος;**

Ναί, ὑπάρχει. Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι αὔριο ξημερώνει Δευτέρα, ἄλλο τόσο νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος κόσμος.

Θὰ μᾶς λέγανε λοιπὸν οἱ νεκροί· Μὴν κλαῖτε γιὰ ᾽μᾶς. Ἐμεῖς φύγαμε ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ εἴμαστε στὰ παλάτια τ᾽ οὐρανοῦ. Εἴμαστε κοντὰ στοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους τοῦ οὐρανοῦ. Μὴν κλαῖτε γιὰ μᾶς. **Νὰ χαίρεστε**, γιατὶ εἴμαστε κοντὰ στὸ Χριστό, κοντὰ στοὺς ἁγίους, στὸν κόσμο τῶν πνευμάτων.

Νὰ κλαῖτε γιὰ σᾶς, ὄχι γιὰ τοὺς πεθαμένους. Τὰ δάκρυα, ποὺ χύνετε γιὰ τοὺς πεθαμένους, εἶνε χαμένα δάκρυα. Νὰ κλαῖτε **γιὰ τοὺς ζωντανούς**.

Ἐσεῖς οἱ γυναῖκες ποὺ εἶστε παντρεμένες, νὰ κλαῖτε ὄχι ὅταν πεθάνῃ ὁ ἄντρας σας, ἀλλὰ τώρα ποὺ εἶνε ζωντανὸς μὰ **δὲν πατάει στὴν ἐκκλησία**. Μοῦ ἔλεγε μιὰ γυναίκα·

–Πάω κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία. Τό ᾽χω ὅμως καημὸ στὴν καρδιά μου. Ὁ ἄντρας μου ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ στεφανωθήκαμε ἔχει δεκαπέντε χρόνια νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία. Βλαστημάει, βρίζει, δὲν θέλει ν᾽ ἀκούσῃ γιὰ τὸ Θεό…

Γυναῖκες, ποὺ βλέπετε τοὺς ἄντρες σας νὰ σαπίζουν στὶς ταβέρνες καὶ νὰ ἔρχωνται μετὰ τὶς δώδεκα στὸ σπίτι· γυναῖκες, ποὺ βλέπετε τοὺς ἄντρες σας νὰ χαρτοπαίζουν, νὰ πίνουν καὶ νὰ βλαστημᾶνε τὸ Θεό· ἐσεῖς, γυναῖκες, κλάψτε τοὺς ἄντρες σας.

Κ᾽ ἐσεῖς, οἱ **ἄντρες**, ἂν βλέπετε τὶς γυναῖκες σας νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ βαδίζουν μὲ τὰ θελήματα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἁμαρτίας, κλάψτε τις τώρα ποὺ εἶνε ζωντανές, ὄχι ὅταν πεθάνουν.

Κ᾽ ἐσεῖς, οἱ **πατεράδες καὶ μανάδες**, κλάψτε ὄχι γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ πέθαναν· αὐτὰ εἶνε ἀγγελούδια. Μὴν κλαῖτε τὰ μικρὰ παιδιά· τὰ πῆρε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά σας, γιὰ νὰ εἶνε μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους. Μακάρι κ᾽ ἐμεῖς νὰ πεθαίναμε μικρὰ παιδιά, γιὰ νὰ ἤμασταν τώρα μαζὶ μὲ τὸ Θεό. Κλάψτε γιὰ τὴ νεολαία, γιὰ τὰ σημερινὰ παιδιά, ποὺ φύγανε ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία καὶ δὲν πιστεύουν πιά. Τὰ σημερινὰ παιδιὰ κινδυνεύουν καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς.

Εἶδα ἕναν **πατέρα** ποὺ ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

–Τί ἔχεις καὶ κλαῖς; τὸν ἐρωτῶ.

–Ἔχασα τὸ παιδί μου, ἀπαντᾷ.

–Πέθανε τὸ παιδί σου;

–Ὄχι. **Καλύτερα νὰ πέθαινε**.

–Ζῇ τὸ παιδί σου καὶ κλαῖς;

–Κλαίω, γιατὶ **πῆρε τὸν κακὸ δρόμο**· γυρίζει στὰ κέντρα, ἔγινε ἀλήτης καὶ κακοποιός…

Θὰ σᾶς πῶ κάτι ἀκόμα καὶ τελειώνω.

Ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ ζοῦμε στὸν αἰῶνα αὐτό, νὰ κλάψουμε. Ὄχι τοὺς νεκρούς, ἀλλὰ τοὺς ζωντανούς. Τὰ δάκρυα στοὺς τάφους εἶνε μάταια, ἀλλοῦ χρειάζονται δάκρυα. Κ᾽ ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ καλόγεροι, ἂν φοροῦμε τὰ **ῥάσα μαῦρα**, τὰ φοροῦμε εἰς ἔνδειξιν πένθους, γιὰ νὰ κλάψουμε τὶς ἁμαρτίες τοῦ λαοῦ μας.

Νὰ κλάψουμε. Γιατὶ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. **Φτάνουν πιὰ οἱ ἁμαρτίες μας**. Φτάνουν οἱ βλαστήμιες. Φτάνει ἡ ψευδορκία. Φτάνουν τὰ διαζύγια, ἡ μοιχεία καὶ ἡ πορνεία. Φτάνουν πιὰ ὅλα αὐτά. Διότι *«ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας»* (Ἐφ. 5,6).

Εἴδαμε ὡς τώρα δυὸ παγκοσμίους πολέμους. Ἔρχεται ὁ τρίτος, ὁ **Ἁρμαγεδὼν** τῆς Ἀποκαλύψεως (16,16). Αὐτὸς πιὰ θὰ εἶνε ὁ τελευταῖος πόλεμος.

Μανάδες ποὺ ἔχετε παιδιά, πατεράδες ποὺ ἔχετε νέους, κλάψτε μὲ δάκρυα γιὰ νὰ σώσετε τὰ παιδιά σας. **Κόσμε, ποὺ γλεντᾷς, μετανόησε καὶ κλάψε**. Ἄλλαξε πορεία, γιὰ νὰ γίνῃ ἵλεως ὁ Θεὸς καὶ νὰ παρατείνῃ τὸ ἔλεός του.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἀναργύρων τῆς ὁμωνύμου κοινότητος Ἀμυνταίου τὴν 6-10-1968 τὸ πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο.
Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 10-10-1999, ἐπανέκδοσις 27-8-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1110[2]	Κυριακὴ Δ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 8,4-15) 13 Ὀκτωβρίου 2024 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ τύχη τοῦ σπόρου

«Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 8,11)

Βρισκόμαστε, ἀγαπητοί μου, στὸ φθινόπωρο. Σὲ λίγο θὰ μποῦμε στὸ χειμῶνα. Ἔτσι ὥρισε ὁ πάνσοφος Θεός. Αὐτὴ **ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἐποχῶν** (φθινόπωρο, χειμώνας, ἄνοιξι, καλοκαίρι) εἶνε ἔργο τῆς θείας προνοίας. Ἀλλοίμονο ἂν τὸ ἔτος ἦταν ὅλο χειμώνας ἢ ὅλο καλοκαίρι. Αὐτὴ ἡ ποικιλία –τὸ λέω μὲ πεποίθησι– δὲν ὑπάρχει ἀλλοῦ στὸ σύμπαν. Στὰ ἑκατομμύρια τῶν ἑκατομμυρίων ἀστέρων δὲν ὑπάρχει ζωή. Ὁ πλανήτης μας εἶνε διαμάντι, μέσα σ' ἕνα πλῆθος κοινῶν λίθων.

Φθινόπωρο λοιπόν. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸ ξερὸ χῶμα τῆς γῆς περιμένει διψασμένο γιὰ νερό. Καὶ ἡ βροχὴ μαλακώνει τὸ χῶμα· καὶ τὸ ὑνὶ ἀνοίγει αὐλάκια νὰ πέσῃ ὁ **σπόρος**, ὁ πολύτιμος. Ἕνα σπυρὶ φτάνει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχει Θεός. Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε οὔτε θὰ κατορθώσῃ νὰ φτειάξῃ ἕνα σπόρο. Πέφτει λοιπὸν στ' αὐλάκια ὁ σπόρος. Εὐλογημένα τὰ χέρια τῶν ἀντρῶν ποὺ σπέρνουν, εὐλογημένες οἱ γυναῖκες ποὺ βοηθοῦν τοὺς ἄντρες τους, κ' εὐλογημένα τὰ χωριὰ καὶ ἡ ὕπαιθρος ποὺ παραπάνω ἀπὸ τὰ τεχνικὰ ἔργα καὶ τὶς καμινάδες τῶν πολιτειῶν ἔχουν τὴ γεωργία. Ἡ **γεωργία** εἶνε τὸ πρῶτο καὶ κύριο ἐπάγγελμα. Εὐημερεῖ ἡ γεωργία; εὐημεροῦν ὅλοι.

Δυστυχῶς ἐμεῖς **περιφρονήσαμε τὴ γεωργία**. Τὰ παιδιά μας δὲν θέλουμε νὰ γίνουν γεωργοὶ καὶ βοσκοί· θέλουμε νὰ γίνουν ἐπιστήμονες, ὑπάλληλοι, ὁ,τιδήποτε ἄλλο. Ζητεῖται γεωργός, ζητεῖται βοσκός! Θὰ πληρώσουμε ἀκριβὰ αὐτὴ τὴν περιφρόνησι. Ἔρχεται πεῖνα λόγῳ τοῦ πληθωρισμοῦ· καὶ ὄχι μόνο στὴν πατρίδα μας, ἀλλὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Προφητεύω, ὄχι διότι εἶμαι προφήτης ἀλλ' ἀκούοντας τὴν Ἀποκάλυψι καὶ τὸν Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό· θὰ δῆτε, ὅτι τὰ χαρτονομίσματα θὰ γίνουν πλατανόφυλλα, καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ σκοτώνωνται γιὰ μιὰ πατάτα. Πεῖνα παγκόσμιος, διότι περιφρονήσαμε τὴ γεωργία.

* * *

–Μὰ τί ἔπαθες; θὰ πῆτε. Γεωπόνος εἶσαι ἢ ὑπουργὸς γεωργίας; ἀντὶ νὰ μιλήσῃς γιὰ θρησκευτικὰ πράγματα, μᾶς μιλᾷς γιὰ γεωργία;

Ἀπαντῶ. Καὶ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 8,4-15) ὁμιλεῖ γιὰ γεωργία. Τί λέει; Ὁμιλεῖ γιὰ ἕνα **γεωργό,** ποὺ γέμισε τὸ δισάκκι του σπόρο, καὶ βγῆκε νὰ σπείρῃ· ἔσπειρε δεξιά, ἀριστερά, κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς γῆς. Ἔ**σπειρε παντοῦ**.

Τὸ ἀποτέλεσμα; Θλιβερό. Ἕνα μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε πάνω **στὸ δρόμο** ποὺ περνοῦν οἱ διαβάτες καὶ τ' ἁμάξια, σὲ ἔδαφος σκληρό. Ὁ σπόρος δὲν ἔπιασε, καὶ ἦρθαν *«τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ»* καὶ τὸν κατέφαγαν (ἔ.ἀ. 8,5). Ἄλλο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε, λέει, **σὲ ἔδαφος πετρῶδες** μὲ λιγοστὸ χῶμα. Κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε *«ἰκμάδα»*, *«ἐξηράνθη»* (ἔ.ἀ. 8,6). Χάθηκε κι ὁ σπόρος αὐτός. Τὸ τρίτο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε σὲ ἔδαφος ποὺ εἶχε χῶμα ἀρκετό, ἀλλὰ ἦταν γεμᾶτο **ἀγκάθια**, καὶ τ' ἀγκάθια ἔπνιξαν τὸ σπόρο. Ἔτσι χάθηκε κι αὐτό. Ἕνα μόνο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε **σὲ χῶμα διαλεχτό**, καλλιεργημένο καὶ ποτισμένο. Ἐδῶ, ὁ ἕνας σπόρος ἔγινε τριάντα, ὁ ἕνας σπόρος ἔγινε ἑξήντα, ὁ ἕνας σπόρος ἔγινε ἑκατό.

Περὶ γεωργίας λοιπὸν μίλησε ὁ Χριστός, παίρνοντας τὶς ἀθάνατες εἰκόνες του ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ ζωή. Παραβολὴ εἶνε αὐτό. Τί θὰ πῇ *παραβολή*· ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ ὁ Κύριος. Τί ἐννοεῖ; Ποιός εἶνε ὁ γεωργός; Ποιός εἶνε ὁ σπόρος; Ποιά εἶνε αὐτὰ τὰ τέσσερα εἴδη τῆς γῆς; **Γεωργός**, μὲ γάμμα κεφαλαῖο, εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς κατέβηκε ἀπὸ τὰ οὐράνια φέρνοντας σπόρο πολύτιμο, σπάνιο, οὐράνιο σπόρο. Ὁ δὲ **σπόρος** αὐτὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου, ἡ διδασκαλία του ἡ ἀπερίτμητος. Κι ὅπως ὁ γεωργὸς σπέρνει τὸ σπόρο στὰ χωράφια, ἔτσι ὁ

Χριστὸς σπέρνει τὴν ἀλήθεια στὶς καρδιές. Καὶ τί γίνεται ὁ σπόρος αὐτός; **Τέσσερα ἐδάφη** συναντᾶ, τέσσερις ψυχικὲς καταστάσεις ἀνθρώπων ὑπάρχουν.

Ἡ πρώτη εἶνε ἡ *«ὁδός»*, ὁ δρόμος ὁ πατημένος καὶ σκληρός. Εἶνε ἄνθρωποι ποὺ ἔρχονται στὴν ἐκκλησία, ὅπου ἀκούγονται ὡραιότατα πράγματα. Ἐδῶ ψάλλονται ὄμορφα τραγούδια· ὄχι τοῦ διαβόλου, ἀλλὰ «τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ» ὅπως ἔλεγε ὁ ἀλησμόνητος Παπαδιαμάντης. Ἐδῶ ὁ ἱερεὺς ἀναπέμπει εὐχὲς κατανυκτικὲς ποὺ φέρνουν δάκρυα στὰ μάτια, ἐδῶ ὁ ψάλτης διαβάζει τὸν Ἀπόστολο, ὁ διάκονος ἢ ὁ ἱερεὺς τὸ Εὐαγγέλιο, ἐδῶ ὁ ἱεροκήρυκας κηρύττει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Σπόρος εἶνε ὅλα αὐτά, σπόρος πολύτιμος. Ἂν ρωτήσετε ὅμως ἕναν τυχαίως, Τί ἄκουσες; αὐτὰ φαίνονται σὰν γιαπωνέζικα.Τετραπέρατοι εἶνε. Ἀλλὰ τί συμβαίνει· τὸ κορμὶ εἶνε παρόν, ἡ ψυχὴ εἶνε ἔξω. Ἔτσι σ' αὐτοὺς ὁ σπόρος δὲν πιάνει καθόλου. Ἰδού λοιπὸν ἡ πρώτη κατηγορία, οἱ ψυχροὶ καὶ **ἀδιάφοροι**. Ὅπως ἡ ὁδὸς δὲν καρποφορεῖ, ἔτσι καὶ οἱ ψυχὲς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ δεύτερη κατηγορία εἶνε τὸ πετρῶδες ἔδαφος. Αὐτοὶ δὲν εἶνε ὅπως οἱ πρῶτοι. Αὐτοὶ ἐνθουσιάζονται. Μπαίνουν στὴν ἐκκλησία, ἀκοῦνε, συγκινοῦνται, δακρύζουν. Ὅταν ὅμως βγοῦν ἔξω, μὲ τὰ πρῶτα ἐμπόδια πτοοῦνται κ' ἐγκαταλείπουν τὸν ἀγῶνα. Ἀλλ' ὅπως ὁ στρατιώτης φαίνεται στὸν πόλεμο καὶ ὁ πλοίαρχος στὴ φουρτούνα, ἔτσι κι ὁ Χριστιανὸς φαίνεται στὶς περιπέτειες τῆς ζωῆς. Αὐτοί, μόλις τοὺς βροῦν οἱ πρῶτες δοκιμασίες, λησμονοῦν ὅλα ὅσα ἄκουσαν κι ἀμέσως καταθέτουν τὰ ὅπλα. Εἶνε οἱ **δειλοὶ** καὶ ἄνανδροι· χαρακτῆρες **ἐπιπόλαιοι**, ποὺ δὲν καρποφοροῦν.

Ἡ τρίτη κατηγορία εἶνε τὸ ἔδαφος μὲ τ' ἀγκάθια. Περάσατε μικροὶ ἀπὸ μέρη μὲ ἀγκάθια; Πόσο ἐνοχλητικὰ εἶνε, καὶ πόσο δυσκολεύουν τὴ γεωργία! Τί εἰκονίζουν τ' ἀγκάθια; Εἰκονίζουν τὶς ἐμπαθεῖς μέριμνες. Τρία εἶνε τὰ μεγάλα ἀγκάθια ποὺ ἐνοχλοῦν τὸν ἄνθρωπο. Τὸ πρῶτο, σὲ παγκόσμιο κλίμακα, εἶνε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, τὸ χρῆμα. Ἀσκεῖ τεράστια ἕλξι· γιὰ τὰ τριάκοντα ἀργύρια καὶ πατρίδα καὶ θρησκεία καὶ τὰ πάντα προδίδει ὁ ἄνθρωπος. Τὸ δεύτερο ἀγκάθι εἶνε ἡ σάρκα. Φοβερὸ πρᾶγμα, ἀβυσσαλέο πάθος, καὶ μάλιστα σήμερα, σὲ ἐποχὴ πανσεξουαλισμοῦ· γύρω ἀπὸ τὸ σὲξ στρέφονται ὁ νοῦς, ἡ καρδιὰ καὶ ἡ θέλησι τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὸ τρίτο ἀγκάθι εἶνε ἡ δόξα, ὁ πόθος γιὰ μεγαλεῖα. Αὐτὰ τὰ τρία (φιλαργυρία, φιληδονία καὶ μωρὰ φιλοδοξία) αἰχμαλωτίζουν τοὺς ἀνθρώπους αὐτῆς τῆς κατηγορίας. Εἶνε οἱ **ἐμπαθεῖς**. Ὁ σπόρος πέφτει καὶ στὶς δικές τους ψυχές· πνίγεται ὅμως στὶς ἐμπαθεῖς μέριμνες, καὶ μένει κ' ἐδῶ ἄκαρπος.

Ἀλλὰ εὐλογητὸς ὁ Θεός! Δὲν εἶνε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀδιάφοροι, δειλοὶ ἢ ἐμπαθεῖς. Ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη εὐλογημένη κατηγορία. Αὐτοὶ ἀκοῦνε, κι αὐτὰ ποὺ ἀκοῦνε τὰ βάζουν βαθειὰ στὴν ψυχή τους. Κι ὅπως ὁ σπόρος μέσ' στὰ σπλάχνα τῆς γῆς ζωογονεῖται, βλαστάνει, ἀνθίζει καὶ καρποφορεῖ, καὶ βλέπεις ἕνα σπόρο νὰ γίνεται ὁλόκληρο δέντρο, ἔτσι σ' αὐτοὺς ἕνας λόγος τοῦ Εὐαγγελίου καρποφορεῖ καὶ φέρει θαυμαστὰ ἀποτελέσματα.

* * *

Γεννᾶται, τέλος, τὸ ἐρώτημα· Καὶ **ποιός εἶνε ὁ γεωργός;** Πρῶτος γεωργὸς –*«δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ»*– εἶνε ὁ Χριστός, ὁ Κύριός μας. Ἔπειτα γεωργοὶ εἶνε οἱ ἀπόστολοι, καὶ κατόπιν οἱ διδάσκαλοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτοὶ ποὺ ἑορτάζουν σήμερα. Αὐτοὶ ἔσπειραν τὸ λόγο τοῦ εὐαγγελίου. Ἀλλὰ καὶ κάθε λόγος σπόρος εἶνε. Κάτω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ῥήγα Φεραίου ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν εἶνε γραμμένο· «ἀρκετὸ σπόρο ἔσπειρες, μπορεῖς πλέον ν' ἀναπαυθῇς…». **Τὸ κήρυγμα εἶνε σπορά**.

Σήμερα δυστυχῶς γίνεται σπορὰ τοῦ διαβόλου. Δὲν ὑπάρχουν σπορεῖς τῆς ἀληθείας, ὅπως ὁ Ῥήγας Φεραῖος, ὅπως ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός. Μὴ μοῦ μιλᾶτε γιὰ ἄλλες ἰδεολογίες. **Ὁ σπόρος τοῦ εὐαγγελίου**, ὁ σπόρος τῆς πίστεως, ὁ σπόρος τῆς πατρίδος, ὁ σπόρος τῶν μεγάλων ἰδανικῶν, αὐτὸς μόνο ἀξίζει.

Τὸ ἔργο τῆς σπορᾶς **συνεχίζουμε κ' ἐμεῖς** οἱ ἐργαζόμενοι στὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου.

–Μά, θὰ πῆτε, ἐσεῖς εἶστε ἁμαρτωλοί, ἔχετε κακίες καὶ ἐλαττώματα…

Ναί, ἀγαπητοί μου, δὲν τὸ ἀρνούμεθα· **εἴμαστε ἀτελεῖς καὶ ἁμαρτωλοί**, σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων τοῦ λαοῦ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ὁ σπόρος, εἴτε τὸν σπείρῃ ἕνας ἀράπης εἴτε τὸν σπείρῃ ἕνας λευκός, θὰ πέσῃ στὴ γῆ καὶ θὰ φυτρώσῃ. Κ' ἐμεῖς, ἂν καὶ εἴμαστε ἀνάξιοι καὶ δὲν ἔχουμε τὴν ἁγιότητα τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἔλαμψαν ὡς *«ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος»* (δοξ. αἶν. ἁγ. Πατ.), ἐν τούτοις **συνεχίζουμε τὴ σπορά**.

Εἴθε ὁ σπόρος νὰ βρίσκῃ **καλὴ γῆ καὶ νὰ καρποφορῇ** πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

**Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Κων/νου & Ἑλένης Ἀμυνταίου τὴν 14-10-1979 μὲ ἄλλο τίτλο.
Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 17-10-2004, ἐπανέκδοσις 28-8-2024.**

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Γ΄- Ἔτος ΙΣΤ΄ Ἀριθμ. φύλλου 695[2]	Κυριακὴ ΣΤ΄ τοῦ Λουκᾶ 20 Ὀκτωβρίου 2024 (1999)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν

«Κατέπλευσεν (ὁ Ἰησοῦς) εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν» (Λουκ. 8,26)

Πῆγε, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, πῆγε ὁ Χριστὸς **στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν** (Λουκ. 8,26).

Ποιά ἦταν αὐτὴ **ἡ χώρα**; Βρισκόταν στὰ σύνορα τοῦ Ἰσραήλ, κοντὰ στοὺς εἰδωλολάτρες, στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς Γεννησαρέτ.

Τί ἦταν **οἱ Γαδαρηνοί**; Ἰουδαῖοι ἦταν. Ἀλλ' ἐνῷ πίστευαν στὸ Θεό, δὲν προσπαθοῦσαν νὰ ἐκτελέσουν τὶς ἐντολές του. Εἶχαν μὲν θρησκεία, ἀλλὰ τυπικὴ θρησκεία.

Ἡ θρησκεία ἔλεγε, ὅτι ὁ Ἑβραῖος δὲν πρέπει νὰ τρώῃ χοιρινὸ κρέας. Οἱ Γαδαρηνοὶ ὅμως εἶχαν κοπάδια ἀπὸ χοίρους. Ἔκαναν ἐμπόριο, **ἐμπόριο παράνομο**, ἀπαγορευμένο ἀπὸ τὸ Μωσαϊκὸ νόμο. Κοίταζαν μόνο τὰ ἐλεεινά τους συμφέροντα καὶ τίποτε παραπάνω.

Στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν δὲν βασίλευε ὁ Θεός· **βασίλευε ὁ σατανᾶς**. Καὶ ἀπόδειξις ἦταν οἱ δαιμονιζόμενοι. Ἡ χώρα τους εἶχε πολλοὺς δαιμονιζομένους.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς δαιμονιζομένους αὐτοὺς ἦταν θηρίο ἀνήμερο. Ἔσκιζε τὰ ροῦχα του, ἔσπαζε τὰ δεσμὰ ποὺ τὸν ἔδεναν, ἔτρεχε στὰ βουνά, ἔμπαινε σὲ σπηλιές, ἔμενε μέσ' στὰ μνήματα συντροφιὰ μὲ τὰ κόκκαλα τῶν πεθαμένων, πετοῦσε πέτρες. Δὲν τολμοῦσε κανείς νὰ περάσῃ ἀπὸ 'κεῖ. Ἦταν **ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῆς περιοχῆς**.

Κι ὅμως ὁ ἄγριος αὐτὸς ἄνθρωπος ξαφνικὰ ἄλλαξε. Ἔτσι μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα. Πῶς ἔγινε αὐτό; **Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἄλλαξε ἦταν ὁ Χριστός**. Ὁ Χριστὸς ξερρίζωσε ἀπὸ τὴν καρδιά του τὸ δαιμόνιο, καὶ ἐκεῖνος ὁ ἄγριος ἡμέρεψε κ' ἔγινε ὁ πιὸ ἥσυχος ἄνθρωπος.

Ὁ Χριστὸς ἔτσι εὐεργέτησε αὐτόν, εὐεργέτησε τὴν οἰκογένειά του, εὐεργέτησε καὶ τὸ χωριό του. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν; Ἔπρεπε νὰ βγῇ ὅλο τὸ χωριὸ καὶ νὰ πῇ στὸ Χριστό, Σ' εὐχαριστοῦμε. Ἀλλ' αὐτοὶ ἔκαναν τὸ ἀντίθετο. Βγῆκαν ὅλοι ἔξω καὶ εἶπαν στὸ Χριστό, **Φῦγε νὰ μὴ σὲ βλέπουμε**.

Καὶ **ὁ Χριστὸς ἔφυγε**.

Αὐτοὶ ἦταν οἱ Γαδαρηνοί, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλάει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Φιλάργυροι, πλεονέκτες, ἀτομισταί, ἀχάριστοι, ἐλεεινοὶ καὶ τρισάθλιοι, **δαιμονισμένοι ἄνθρωποι**.

* * *

Σήμερα, θὰ ρωτήσῃ κάποιος, ὑπάρχουν δαιμονιζόμενοι; ὑπάρχουν Γαδαρηνοί; Μακάρι, ἀγαπητοί μου, νὰ μὴν ὑπῆρχαν δαιμόνια καὶ δαιμονισμένοι. Καὶ ὅμως **ὑπάρχουν**. Ἂν κάποιος ἀμφιβάλλῃ, νὰ τὸν στείλουμε **στὴν Κεφαλλονιά**. Ἐκεῖ μαζεύουν ὅλους τοὺς δαιμονισμένους. Δὲν εἶνε τρελλοί. Ὑπάρχει διαφορά· ἄλλος εἶνε ὁ τρελλός, ἄλλος ὁ δαιμονισμένος, καὶ ἄλλος ὁ νευροπαθής. Αὐτοὺς τοὺς δαιμονισμένους τοὺς δένουν μὲ ἁλυσίδες, καὶ τὶς σπᾶνε σὰν κλωστές. Τὴν ὥρα ποὺ βγαίνουν τὰ ἅγια λείψανα οὐρλιάζουν σὰν τοὺς λύκους. Ὅταν πλησιάζῃ ὁ σιδερένιος σταυρὸς τοῦ ἁγίου Γερασίμου, οἱ δαιμονισμένοι φωνάζουν· Μᾶς ἔκαψες!... Τὸ δαιμόνιο σπαράζει καὶ ἀφρίζει. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους θεραπεύονται ἐκεῖ.

Ὑπάρχουν λοιπὸν δαιμονισμένοι. Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δαιμονιζόμενο τοῦ εὐαγγελίου, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους τῆς Κεφαλονιᾶς, **ὑπάρχουν κι ἄλλοι δαιμονισμένοι**, πραγματικὰ δαιμονισμένοι. Κι αὐτοὶ εἶνε οἱ περισσότεροι. Γιὰ νὰ δῇς αὐτοὺς τοὺς δαιμονιζόμενους, διάβασε τὸ βιβλίο ἑνὸς Ῥώσου λογοτέχνου, τοῦ Ντοστογιέφσκυ, ποὺ ἐπιγράφεται *«Οἱ δαιμονισμένοι»*.

● Προσέξτε καὶ κρίνετε. Ὁ δαιμονιζόμενος τοῦ Εὐαγγελίου δὲν πήγαινε τὴ νύχτα στὸ σπίτι του. Μὰ μήπως καὶ σήμερα δὲν ὑπάρ-

χουν πολλοὶ ποὺ **δὲν πηγαίνουν στὰ σπίτι τους** τὴ νύχτα;

Κάποτε ἀναγκάστηκα νὰ περάσω ἀργὰ τὴ νύχτα μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ ἕνα χωριό. Καὶ βλέπω ξαφνικὰ τέσσερις ἀνθρώπους νὰ μεταφέρουν ἕναν. Νόμισα πὼς εἶνε **πεθαμένος**. Κατεβαίνω, καὶ βλέπω μιὰ νεαρὴ γυναῖκα εἰκοσιπέντε ἐτῶν νὰ κλαίῃ.

–Πεθαμένος εἶνε; ρώτησα.

–Ἄχ, μοῦ λέει, δὲν εἶνε πεθαμένος· **μεθυσμένος** εἶνε. Δὲν ἔρχεται στὸ σπίτι. Πάει στὴν ταβέρνα καὶ μετὰ τὰ μεσάνυχτα γυρίζει ἔτσι, σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι.

Νά ὁ δαιμονιζόμενος. Ἕνας λοιπὸν ἔχει τὸ δαιμόνιο τῆς μέθης. Θέλετε νὰ δῆτε κι ἄλλον;

● Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον; Κιτρίνισε, γιατὶ εἶδε στὴν ἐφημερίδα, ὅτι τὸ παιδὶ τοῦ ἄλλου ἦρθε πρῶτο στὸ πανεπιστήμιο. Τὴ βλέπεις τὴν ἄλλη; Δὲν μιλάει, πάει νὰ πεθάνῃ, γιατὶ ἡ γειτόνισσα παντρεύτηκε καὶ πῆρε καλὸ γαμπρό. Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δαιμόνια εἶνε **τὸ δαιμόνιο τοῦ φθόνου, τῆς ζήλειας**.

● Βλέπεις τὸν ἄλλο, ποὺ βρίσκεται συνεχῶς στὰ δικαστήρια καὶ παλαμίζει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ παίρνει ψεύτικο ὅρκο; Αὐτὸς ἔχει **τὸ δαιμόνιο τῆς ἐκδικήσεως, τὸ δαιμόνιο τοῦ δικαστηρίου**.

● Βλέπεις τὸν ἄλλο, ποὺ κρατάει τὰ λεφτὰ καὶ τὴ νύχτα σηκώνεται καὶ μετράει τὶς λίρες; Περνᾶνε χῆρες κι ὀρφανά, καὶ δὲν δίνει τίποτε· οὔτε νερὸ στὸν ἄγγελό του. Αὐτὸς ἔχει **τὸ δαιμόνιο τῆς φιλαργυρίας καὶ πλεονεξίας**.

● Βλέπεις τὸν ἄλλο, ποὺ ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ βγάζει φίδια καὶ σκορπιούς; Εἶνε **αὐτὸς ποὺ βλαστημάει** Παναγιά, Χριστό, καντήλια, πολυέλεους, τὰ πάντα.

Νά λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν δαιμονιζόμενοι. Αὐτοὶ εἶνε **οἱ δαιμονιζόμενοι τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας**.

Πρέπει νὰ τὸ καταλάβουμε, ὅτι ζοῦμε σὲ πολὺ ἄσχημα χρόνια. Δὲν βασιλεύει σήμερα ὁ Χριστὸς καὶ τὸ ἅγιό του Εὐαγγέλιο· σήμερα βασιλεύει ὁ σατανᾶς. Σήμερα αὐτὸς εἶνε ὁ κοσμοκράτωρ, ποὺ πέφτουν καὶ τὸν προσκυνοῦν ὅλοι. Μέσ' στοὺς ἑκατὸ χριστιανοὺς ζήτημα ἂν ὑπάρχῃ ἕνας ποὺ νὰ ἐκτελῇ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι εἶνε σὰν τοὺς Γαδαρηνοὺς καὶ χειρότεροι. Ὅπως ἔδιωξαν ἐκεῖνοι τὸ Χριστό, ἔτσι **τὸν διώχνουμε κ' ἐμεῖς, καὶ καλοῦμε τὸ σατανᾶ**.

Ὅπου πορνεία καὶ μοιχεία, ἐκεῖ σατανᾶς. Ὅπου πλεονεξία καὶ φιλαργυρία, ἐκεῖ σατανᾶς. Ὅπου φθόνος καὶ ζήλεια, ἐκεῖ σατανᾶς. Ὅπου διαζύγια καὶ ἀποφυγὴ τεκνογονίας, ἐκεῖ σατανᾶς. Ὅπου βλαστήμια, ἐκεῖ σατανᾶς. Ὅπου ψευδορκία, ἐκεῖ σατανᾶς. Ὅπου ἀθεΐα, ἐκεῖ σατανᾶς. Ὅπου ἀχαριστία, ἐκεῖ σατανᾶς. Κι ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν τώρα στὸν κόσμο. Συνεπῶς **τὸ βασίλειο τοῦ ᾅδου κυριαρχεῖ**.

* * *

–Σατανᾶς παντοῦ! Μὰ ὅπως τὰ λές, θὰ πῇ κάποιος, **τὰ πράγματα εἶνε ἀπελπιστικά**…

Ὄχι. Δὲν ἀπελπιζόμαστε. Ὁ Χριστὸς ἦρθε νὰ σβήσῃ τὴ λέξι ἀπελπισία καὶ νὰ γράψῃ· ἐλπίδα. Διότι ποιός εἶνε δυνατὸς ν' ἀλλάξῃ τὴν ἀνθρωπότητα; Ὅπως τὸ δαιμονιζόμενο δὲν τὸν ἄλλαξε παρὰ μόνο ὁ Χριστός, ἔτσι καὶ τὸν κόσμο **μόνο ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ τὸν ἀλλάξῃ.**

Σ' ἕνα χωριουδάκι στὰ σύνορα ἦταν δεκατρεῖς **ἀλκοολικοί**. Πῆγε ὁ νομίατρος, τοὺς ἔκανε μιὰ θαυμάσια ὁμιλία· δὲν τὸν ἄκουσαν. Πῆγε ἡ ἀστυνομία· δὲν τὴν ἄκουσαν. Πῆγε ὁ νομάρχης· δὲν τὸν ἄκουσαν. Σήμερα ἀπὸ τοὺς δεκατρεῖς μόνο τρεῖς ἀλκοολικοὶ ὑπάρχουν. Πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα; Ἔστειλα ἕνα παπᾶ. Πῆγε στὰ σπίτια τῶν ἀλκοολικῶν. Καὶ ἔκλαψε μαζί τους. Κι ἀπὸ τοὺς δεκατρεῖς οἱ δέκα ἔσπασαν τὰ ποτήρια· **δὲν πίνουν πλέον**.

Ὅπου δηλαδὴ ὑπάρχει **φροντίδα** καὶ **ἐργασία πνευματική**, ὅπου ὑπάρχει **κήρυγμα** καὶ **κατηχητικό**, ἐκεῖ διορθώνεται ὁ κόσμος.

Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ σκοπὸ ἔχει **ἡ Ἐκκλησία μας**. Ἡ Ἐκκλησία ὀνομάζεται λιμάνι, σπίτι τοῦ Θεοῦ, φυγαδευτήριο δαιμόνων. Ναί, δὲν εἶνε ψέμα· ὅποιος μπῇ στὴν ἐκκλησία μὲ δάκρυα, μὲ πόνο, μὲ πίστι, ἐκεῖνος βλέπει τὸ θαῦμα. Μαῦρος μπαίνει, λευκὸς σὰν τὸ χιόνι βγαίνει. Ἁμαρτωλὸς μπαίνει, ἅγιος βγαίνει. Λῃστὴς μπαίνει, καὶ γίνεται μάρτυρας τῆς πίστεως. Αὐτὰ τὰ **θαύματα κάνει** ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία.

Καὶ τὸ συμπέρασμα, ἀγαπητοί μου, ποιό εἶνε; Ὅτι ὁ μόνος δρόμος γιὰ νὰ σωθοῦμε, εἶνε **νὰ πιστέψουμε εἰλικρινῶς στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν**, τὸν ὁποῖο λατρεύουν τὰ σύμπαντα, οἱ ἄγγελοι καὶ πάντες οἱ ἅγιοι. Ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἐγκαινιαζόμενο ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου Κομάνου - Ἐορδαίας τὴν 20-10-1974. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 24-10-1999, ἐπανέκδοσις 16-9-2015.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Γ΄- Ἔτος ΙΣΤ΄ Ἀριθμ. φύλλου 697[2]	Κυριακὴ Ζ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 8,41-56) 27 Ὀκτωβρίου 2024 (1999)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ Ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων

«Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε» &
«Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται»
(Λουκ. 8,48 & 50)

Δύο, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὰ **θαύματα** ποὺ διηγεῖται σήμερα ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς. Τὸ ἕνα εἶνε ἡ θεραπεία ἑνὸς ἀσθενοῦς, καὶ τὸ ἄλλο εἶνε ἡ ἀνάστασι μιᾶς νεκρῆς. Ἂς δοῦμε μὲ ἁπλᾶ λόγια τὰ δύο αὐτὰ θαύματα.

* * *

Λέει τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 8,41-56), ὅτι ὁ Χριστὸς περιοδεύοντας ἔφτασε **σὲ μία πόλι**. Ἀμέσως ἀπὸ στόμα σὲ στόμα διαδόθηκε, ὅτι **ἦρθε ὁ Χριστός**. Ἔκλεισαν τὰ μαγαζιά. Οἱ ἐργάτες ἄφησαν τὰ ἐργαστήριά τους, οἱ γυναῖκες ἄφησαν τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ παιδιὰ βγῆκαν στὸ δρόμο. Ὅλοι εἶχαν τὴν περιέργεια νὰ τὸν δοῦν, ὅλη ἡ πόλι ἦταν στὸ πόδι γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Τόσος ἦταν ὁ κόσμος, ποὺ βελόνα νὰ ἔρριχνες δὲν ἔπεφτε κάτω. Ὅλοι σπρώχνονταν γιὰ νὰ δοῦν τὸ Χριστό.

Καθὼς ὁ Χριστὸς περπατοῦσε στὸ δρόμο, νά καὶ πέφτει στὰ πόδια του κάποιος, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, καὶ λέει· **Χριστέ, ἐλέησέ με**.

Τί συνέβη; Τί εἶχε πάθει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ἦταν ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων. Λεγόταν **Ἰάειρος**. Εἶχε ἕνα **κοριτσάκι** δώδεκα χρονῶν, μονάκριβο, ποὺ ἀρρώστησε καὶ **κινδύνευε νὰ πεθάνῃ**. Οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτε. Καὶ τώρα, ποὺ ἄκουσε ὅτι ἦρθε ὁ Χριστός, πῆγε γονάτισε καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάῃ στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ κάνῃ καλὰ τὸ παιδί του.

Ἀλλ᾽ ἐνῷ ὁ Χριστὸς προχωροῦσε νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου, ἀπότομα σταματᾷ. Στρέφεται κ᾽ ἐρωτᾷ·

–**Ποιός μὲ ἄγγιξε;**

Οἱ μαθηταὶ ἀπαντοῦν·

–Δάσκαλε, τί εἶν᾽ αὐτὰ ποὺ λές; Ἐδῶ τόσος κόσμος σὲ σπρώχνει, **ὅλοι σὲ ἀγγίζουν** καὶ σὲ συνθλίβουν, καὶ λές, Ποιός μὲ ἄγγιξε;

Ὁ Χριστὸς ὅμως **ἐπιμένει**·

–Κάποιος μὲ ἄγγιξε· γιατὶ ἐγὼ αἰσθάνθηκα δύναμι νὰ φεύγῃ ἀπὸ πάνω μου.

Τότε **μιὰ γυναίκα**, ποὺ ἔτρεμε σὰν τὸ φύλλο, ντροπαλὰ - ντροπαλὰ πλησιάζει μπροστά του, πέφτει στὰ πόδια του καὶ λέει·

–Χριστέ, συχώρεσέ με. Ἐγὼ εἶμ᾽ αὐτὴ ποὺ σὲ ἄγγιξε. Ἤμουν μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα. **Ἤμουν ἄρρωστη**, εἶχα αἱμορραγία. Στράγγισα. Πῆγα σὲ γιατρούς, ἀγόρασα φάρμακα πανάκριβα. Πούλησα ὅλη μου τὴν περιουσία, μὰ καμμιά θεραπεία δὲ βρῆκα. Τώρα ποὺ ἦρθες, εἶπα, Θὰ πάω νὰ τὸν δῶ· θ᾽ ἀγγίξω τὸ ροῦχο του, καὶ θὰ γίνω καλά. Μ᾽ αὐτὴ τὴν πίστι σὲ πλησίασα. Καὶ μόλις ἄγγιξα τὸ ροῦχο σου, **ἔγινα καλά**. Χίλιες δόξες νὰ ἔχῃς, Χριστέ!

Τότε ὁ Χριστὸς εἶπε·

–Παιδί μου, ἔχε θάρρος· **ἡ πίστι σου σὲ ἔσωσε**. Πήγαινε στὸ καλό.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Χριστός, προχώρησε νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου. Καθὼς πλησίαζε, ἕνας ὑπηρέτης τρέχει καὶ λέει στὸν Ἰάειρο·

–**Πέθανε τὸ κορίτσι**· μὴν ἐνοχλεῖς τὸ διδάσκαλο, δὲ χρειάζεται πιά… Εἶπε ἔτσι, γιατὶ νόμιζε, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει τὴ δύναμι ν᾽ ἀναστήσῃ νεκρό.

Ταράχτηκε ὁ Ἰάειρος ἀκούγοντας ὅτι τὸ παιδί του πέθανε. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς τοῦ ἔδωσε θάρρος. Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ λέει, **μόνο πίστευε**.

Ὅταν ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀκοῦνε θρήνους καὶ φωνές. Εἶχε μαζευτῆ κόσμος πολύς, συγγενεῖς καὶ φίλοι. Ἦταν καὶ κάτι μοιρολογίστρες, καὶ ὅλοι κλαίγανε. Ὁ Χριστὸς τοὺς λέει· **Τὸ κορίτσι δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται**. Τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω καὶ κράτησε μόνο τοὺς τρεῖς μαθητάς, τὸν Πέτρο τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, καὶ τοὺς γονεῖς. Ἔ-

πιασε τὸ χέρι τῆς κόρης καὶ φώναξε· **Σήκω, παιδί μου, ἐπάνω!**

Ἀμέσως, σὰν νὰ πέρασε ἐπάνω ἀπ᾽ τὸ σῶμα μαγνήτης ποὺ τραβᾷ τὶς βελόνες, ἔτσι **σηκώθηκε ἐπάνω τὸ παιδί**. Ἄνοιξε τὰ ματάκια του, κ᾽ ἔμειναν ὅλοι κατάπληκτοι. Καὶ ὁ Χριστός, γιὰ νὰ πεισθοῦν ὅτι δὲν εἶνε φάντασμα ἀλλὰ πραγματικότης, εἶπε· Δῶστε στὸ παιδὶ νὰ φάῃ.

* * *

Αὐτὰ τὰ δυὸ θαύματα μᾶς διηγεῖται τὸ εὐαγγέλιο.

–Οὔ! θὰ ποῦν τώρα οἱ ἄπιστοι, **αὐτὰ *«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»*** τώρα δὲν γίνονται θαύματα. Τώρα ἔχουμε γιατρούς, φάρμακα, κλινικές.

Τί εἶπες, *«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»*; Ὄχι. Καὶ σήμερα, καὶ αὔριο, καὶ μετὰ δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, **δὲν θὰ πάψῃ ὁ Χριστὸς νὰ κάνῃ τὰ θαύματά του**.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια στὴν Ἀθήνα ἔμαθα τὸ ἑξῆς. Στὸ σπίτι ἑνὸς πάμπλουτου, ποὺ εἶχε καράβια, ἀρρώστησε τὸ **κορίτσι** του τὸ μονάκριβο, ὅπως ἀκριβῶς τοῦ Ἰαείρου. Μονάκριβο ἦταν ἐκεῖνο στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ, μονάκριβο κι αὐτὸ στὰ χρόνια τὰ δικά μας. Ὁ πατέρας εἶχε λεφτά. Τὸ πῆγε μέχρι τὴ Σουηδία στοὺς καλύτερους γιατρούς. **Ὅλοι εἶπαν, ὅτι θὰ πεθάνῃ.** Μὰ **ἡ μάνα**, ποὺ πίστευε στὸ Χριστό, κι ἀφοῦ ἀπελπίστηκε ἀπὸ τοὺς γιατρούς, κάθησε ὅλη νύχτα κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς· παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα τὸ Χριστό, νὰ κάνῃ καλὰ τὸ κορίτσι της. Τὴν ἄλλη μέρα ἕνας κρύος ἱδρώτας ἔπιασε τὸ κοριτσάκι. Ἄνοιξε τὰ ματάκια του καὶ **ζωντάνεψε**. Πῆγαν οἱ γιατροί, τὸ εἶδαν, καὶ θαύμασαν. Κι αὐτοὶ οἱ ἄπιστοι πίστεψαν καὶ εἶπαν· **Εἶνε θαῦμα**.

Μάλιστα. Κάνει θαύματα ὁ Χριστός. Δὲν εἴμαστε ἐναντίον τῶν γιατρῶν καὶ τῶν φαρμάκων· γιατὶ καὶ τοὺς γιατροὺς καὶ τὰ φάρμακα τὰ ἔδωσε ὁ Θεός. Ἀλλὰ παραπάνω κι ἀπὸ τὰ βότανα κι ἀπὸ τοὺς γιατροὺς καὶ τὶς θεραπεῖες ἕνα εἶνε τὸ φάρμακο, μὴ μοῦ μιλᾶτε γιὰ ἄλλα. Ἕνα εἶνε τὸ παντοδύναμο φάρμακο. Ἂν τὸ ἔχῃς αὐτό, φτάνει. Καὶ **τὸ φάρμακο αὐτὸ λέγεται πίστις**.

Πίστευε στὸ Χριστό, καὶ τότε μὴ φοβᾶσαι. Νὰ ἔχῃς **πίστι βουνό**.

–Μὰ **τί εἶνε αὐτὴ ἡ πίστι;** θὰ ῥωτήσετε.

Θὰ σᾶς πῶ. Ὑπάρχει κανεὶς ποὺ λέει, Δὲν ὑπάρχει Φλώρινα, δὲν ὑπάρχει Πτολεμαΐδα;… Ἂν τὸ πῇ, θὰ τὸν πιάσουν καὶ θὰ τὸν δέσουν. Ὑπάρχει κανεὶς ποὺ λέει, Δὲν ὑπάρχει ἥλιος, δὲν ὑπάρχει φεγγάρι, δὲν ὑπάρχει Αὐστραλία, δὲν ὑπάρχει Ἀμερική…; Μπορεῖ ἐσὺ νὰ μὴν πῆγες στὴν Αὐστραλία καὶ στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ μὴν τὶς εἶδες, ἀλλ᾽ ὑπάρχουν τόσοι ἄλλοι ποὺ πῆγαν καὶ σὲ βεβαιώνουν. Ὅπως λοιπὸν τὰ πιστεύεις καὶ τὰ παραδέχεσαι αὐτά, ἔτσι πρέπει **νὰ πιστεύῃς ὅτι ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος ἀόρατος κόσμος**.

Ναί, ὑπάρχει Θεός, εἰς πεῖσμα τῶν δαιμόνων. Ναί, ὑπάρχει Χριστός, ὑπάρχει Παναγιά· ὑπάρχουν ἄγγελοι, ὑπάρχουν δαίμονες· ὑπάρχει κόλασι, καὶ μὴ γελᾷς, ὑπάρχει παράδεισος, καὶ νὰ χαίρεσαι. Ὑπάρχει κόσμος ἀθάνατος. Τὰ πιστεύεις; τὰ παραδέχεσαι; Ἂν πῇς, Ἄμ ποιός τὰ εἶδε;… δὲν πιστεύεις πιά· εἶσαι ὀλιγόπιστος σὰν τὸ Θωμᾶ, ποὺ ἤθελε ν᾽ ἀγγίξῃ μὲ τὰ χέρια του τὸ Χριστό.

Λοιπὸν αὐτή εἶνε ἡ πίστι μας. **Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια** δὲν κατοικοῦσαν οἱ ἄνθρωποι σὲ σπίτια μεγάλα. Δὲν εἶχαν ῥαδιόφωνα καὶ τηλεοράσεις. Δὲν εἶχαν χαλιὰ καὶ καλοριφέρ. Δὲν εἶχαν αὐτοκίνητα. Δὲν εἶχαν λεφτὰ καὶ ἀνέσεις. Ἀλλὰ εἶχαν πίστι μεγάλη. Πίστευαν οἱ ἄνθρωποι. Μέσα στοὺς χίλιους ζήτημα νὰ εὕρισκες ἕναν ἄπιστο. **Ὅλοι πίστευαν** στὸ Θεό. Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς εὐλογοῦσε. Μὲ τὴν πίστι ἔκαναν θαύματα. **Τώρα**, τὰ χρόνια ἄλλαξαν. Τώρα ὁ διάβολος ἔσπειρε μὲ τὶς χοῦφτες τὸ σπόρο τῆς ἀπιστίας καὶ ἀθεΐας, καὶ μικρὰ παιδιὰ καὶ νέοι καὶ δεσποινίδες καὶ γέροι μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ τσομπάνηδες καὶ βοσκοὶ φύγανε ἀπὸ τὸ Θεό. Μέσα σὲ τόσους ἀνθρώπους **πόσοι πιστεύουν;** Μέσα στὶς χίλιες γυναῖκες ζήτημα ἐὰν πιστεύουν δύο, καὶ μέσα στοὺς χίλιους ἄνδρες ζήτημα ἐὰν πιστεύῃ ἕνας. Εἶνε χρόνια κατηραμένα.

Ἀλλὰ τελικὰ **ἡ πίστι θὰ νικήσῃ**· ὁ Θεὸς θὰ νικήσῃ, ὁ Χριστὸς θὰ θριαμβεύσῃ.

Πιστεύετε! ὅπως πίστευαν οἱ μανάδες σας οἱ ἀγράμματες. Πιστεύετε! ὅπως πίστευε ὁ Ἰάειρος. Πιστεύετε! Ἡ πίστις εἶνε τὸ πολυτιμότερο, τὸ μοναδικὸ πρᾶγμα, ποὺ μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ φυλάξουμε στὸν κόσμο. Δυστυχισμένος αὐτὸς ποὺ δὲν πιστεύει.

Προτιμότερο νὰ χάσῃς τὰ μάτια σου, προτιμότερο νὰ σβήσῃ ὁ ἥλιος, προτιμότερο νὰ πέσουν τὰ ἄστρα, προτιμότερο νὰ ξεραθοῦν τὰ πηγάδια, προτιμότερο νὰ μὴ ζῇς, παρὰ νὰ μὴν πιστεύῃς. Πίστευε! καὶ μὲ τὴν πίστι μπροστὰ προχώρει, καὶ **ὁ Θεὸς ποτέ δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ**.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Νικολάου Ἀμμοχωρίου - Φλωρίνης τὴν 7-11-1971 πρωί. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 7-11-1999, ἐπανέκδοσις 1-9-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com